

ЧОРНОМОРЕЦЬ, МАТІНКО

Широко, вільно

1.(2. 7) Чор_но_мо_рець, ма_тін_ко, чор_но_мо_рець

ви_вів ме_не бо_су_ю на мо_ро_зець. Не_ма мо_ро_зе_нуш_ки,

тіль_ки ро_са, а я мо_ло_день_ка сто_я_ла бо_са.

Чорноморець, матінко, чорноморець
Вивів мене босую на морозець.

Вивів мене босую та й питає:
Чи є мороз, дівчино, чи немає!

Нема морозенушки, тільки роса,
А я молоденька стояла боса.

Ой став вітер буйненький повівати,
Ой став мене чорноморець намовляти:

Ходи, ходи, дівчино, ходи з нами,
Дамо тобі сермягу із стрічками.

Дамо тобі ще й віночок із квітками,
Дамо тобі черевички з підківками.

Дурна була, моя мамцю, послухала,
Сіла з чорноморчиком — поїхала.

Я ж думала, матінко, панувати,
А тепера довелося горювати.

СИРІТКА

(Дивная година на світі настала)

Поволі, задумливо

Див_на_я го_ди_на на сві_ті на_ста_ла:

М...

не од_на си_ріт_ка без ма_тін_ки ста_ла.

без ма_тін_ки ста_ла.

Дивная година на світі настала:
Не одна сирітка без матінки стала.

Зашуміли гори, забриніли ріки,
Ой померла мати, zostалися діти.

А померла мати, zostалися діти...
Тепер же ви, діти, сироти навіки!

Отець жону найде, буде в парі жити,
Нещасні сироти а підуть служити.

Та пішла сирітка по світі блукати,
Своїї матінки рідної шукати.

Стріли її люди та й стали питати:
Куди йдеш, сирітко! — Матінки шукати.

Вернися, сирітко, бо далеко зайдеш,
Своїї матінки довіку не знайдеш.

Бо твоя матінка на високій горі,
Спочиває вона у гробовім домі.

Та пішла сирітка на той горб плакати,
К неї обізвалась її рідна мати:

Ой хто ж бо то плаче на моєму гробі!
А це ж я, матінко, візьми мене к собі!

Ой як тяжко-важко сонце з неба зняти,
А ще гірше-тяжче тебе к собі взяти.

Нема тут, сирітко, ні їсти, ні пити,
Бо дозволив господь в сирій землі гнити.

Пішла б ти, сирітко, мачухи впросила:
Чи б не змилювалась, головоньку змила.

А злая мачуха головки не змила,
Нещасній сирітці здоров'я вмалила.

ОЙ ТИ, ДУБЕ, ДУБЕ

Широко плавно

Один

tr

Ой ти, ду_бе, ду_бе, ку_че_ря_вий ду_бе,

Всі

що по то_бі, ду_бе, гей, два го_лу_би гу_де.